

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Dương Nhất Hoa

1. Vào những năm 80, sư phụ thuyết giảng “Tinh Hoa Kinh Vô Lượng Thọ” tại liên xã Đại Giác ở San Francisco. Đệ tử được theo hầu bên cạnh, chịu trách nhiệm đưa đón ngài. Trên đường đi, sư phụ chưa bao giờ trò chuyện, tán gẫu. Khi tôi thỉnh giáo Phật pháp, ngài cũng là dáng vẻ như vậy, sau khi ngài trả lời rất ngắn gọn, thì hoàn toàn không nói chuyện phiếm, cũng không nói một lời nào, chỉ yên lặng ngồi trên xe.

Ở San Francisco rất khó tìm chỗ đỗ xe, nhưng mỗi lần tôi đưa sư phụ đến liên xã Đại Giác, thì luôn đúng lúc có một chiếc xe vừa rời đi, để lại chỗ trống cho chúng tôi đỗ vào. Tình huống này xảy ra hết lần này đến lần khác, có thể thấy được sự cảm ứng từ đức hạnh của sư phụ, khiến thần hộ pháp hiện hữu khắp nơi.

2. Có một năm tôi theo sư phụ sang Singapore, chúng tôi ở một nơi do cư sĩ địa phương cung cấp, cả tòa nhà chỉ có hai chúng tôi. Một hôm, tôi hẹn với các bạn học nơi đó, buổi tối đi ăn sầu riêng. Trước đó, tôi có hỏi ý sư phụ, sư phụ không đi, nên tôi đi cùng họ. Đến khoảng 10 giờ rưỡi tối tôi mới trở về chỗ ở, thấy đèn đã tắt, tôi nghĩ sư phụ đã đi ngủ rồi, nên nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Sau khi vào, tôi bật đèn hành lang lên, thì nhìn thấy sư phụ lại đang ngồi ở góc phòng, làm tôi giật cả mình, vội vàng đánh lễ sư phụ để tạ lỗi; hai sư phụ không thể nghỉ ngơi sớm còn phải đợi tôi, trong lòng tôi cực kỳ bất an. Sư phụ chỉ nói một câu: “Về rồi à”, rồi vào phòng nghỉ ngơi. Từ đó về sau, trong suốt thời gian ở Singapore, tôi không dám tự ý ra ngoài nữa.

3. Sư phụ luôn nhấn mạnh rằng làm người phải “biết ơn và báo ơn”. Sau đây xin nêu hai ví dụ do sư phụ tự mình nỗ lực thực hành.

Trước khi xuất gia, sư phụ từng phục vụ trong quân đội. Khi sư phụ làm việc ở Viện nghiên cứu thực tiễn cách mạng, trưởng quan họ Kim,

ông cũng từng là cấp trên của cha ngài. Sau này, trưởng quan Kim sống ở San Francisco.

Mỗi lần sư phụ đến vùng vịnh San Francisco hoằng pháp, nhất định sẽ sắp xếp thời gian, bảo đệ tử lái xe đến thăm lão trưởng quan. Có thể thấy, sư phụ nói được và ngài cũng làm được, là tấm gương tốt cho chúng ta.

Năm 1999, đệ tử tổ chức một phái đoàn từ miền Tây nước Mỹ đến Singapore thăm viếng và bái kiến sư phụ. Sau khi biết tin, sư phụ đã ghi lịch trình của chúng tôi vào lịch sự kiện lớn, và còn nói phải ra sân bay đón. Đệ tử thật lòng không dám nhận, đã nhiều lần khuyên can, và thưa với sư phụ: “Làm gì có chuyện bậc trưởng bối đi đón vãn bối ở sân bay!” Nhưng ngài nói: “Khi ở San Francisco, đều là con đưa đón thầy, nên bây giờ con đến, thầy phải đưa đón con”. Quả nhiên, khi chúng tôi ra khỏi cửa hải quan ở Singapore, sư phụ đã dẫn một nhóm đồng tu đứng chờ sẵn, chúng tôi thật sự, thật sự cảm thấy vô cùng hổ thẹn và không dám nhận. Khi rời Singapore, cả đoàn cùng nhau ra sân bay, vì các thành viên trong đoàn bay hai chuyến khác nhau, sư phụ còn ở lại sân bay cùng chúng tôi và mời những thành viên bay chuyến trễ hơn dùng bữa. Đệ tử tận tâm phụng sự, làm việc cho sư phụ là chuyện nằm trong bổn phận, mà sư phụ lại nhớ mãi không quên, kiên quyết muốn bày tỏ thành ý. Sư phụ đã dùng thân giáo để thực hành “biết ơn và báo ơn”, ngài đối xử bình đẳng không phân biệt trưởng bối hay vãn bối, thật sự khiến người ta phải tán thán, học tập.

Tổ biên tập “thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”